

Han solgte den for 15,000 Kr., og det synes at have været et meget ringe Udtryk for Værdien af de Goder, han overdrog til Entreprenøren, thi kort Tid derefter transporterede Entreprenør Christensen Retten til at borttage dette Singels, Sten og Grus til et Firma i Frankfurt am Main, Meinholtz og Co., for et Beløb af 60,000 Kr. Forholdet vilde altsaa være det, at Ejeren fik 15,000 Kr., og den, der havde overtaget Retten til Strandbredden, vilde tjene 45,000 Kr. minus Omkostningerne. Da Forretningen var sluttet, indgav man et Andragende til Landbrugsministeriet om at maatte anbringe Ladebroer fra Henriksens Ejendom ud til Dybvand, og denne Tilladelse opnaaedes ogsaa fra Landbrugsministeriet, og man maatte saaledes gaa ud fra, at nu var alt i Orden. Saa indtræffer imidlertid det Forhold, at Loven om Kystsikring vedtages, og Kystsikringskommissionen, som besigtiger Stederne, kommer til det Resultat, at det af Hensyn til Lodsejerne andetsteds i Nærheden maa forbydes at borttage Grus, Singels og Sten fra denne Kyststrækning. Derved gaar saa Kontrakten tilbage, og baade Ejerne og Entreprenøren gaa Glip af den Indtægt, som her var Tale om. For Entreprenøren var det jo Forretningsdygtigheden, Syn for, hvad Tingene vare værd, der gik til Spilde, for Gaardejeren var det Tabet af en for Penge i sin Tid erhvervet Ret, som han mente var den virkelige Ejendomsret. Man kan jo nok forstaa, at begge disse Mænd mene, at den Lov, som er vedtagen efter Handels Slutning, og efter at Landbrugsministeriet havde givet Tilladelse til at foretage de Foranstaltninger, som var den nødvendige Forudsætning for, at Forretningen kunde komme i Stand, gør et voldsomt Indgreb i deres Ejendomsret. Vi have ment, at det var rigtigt, at denne Sag henvistes til Landbrugsministerens Undersøgelse, idet vi for vort Vedkommende ikke have taget noget Standpunkt til Sagen, men vi mene, at Forholdet er af en ret slaaende Karakter, og at vi i alt Fald gerne vilde give Landbrugsministeren Anledning til at udtale sig om dette Forhold her i Salen.

Landbrugsministeren (Anders Nielsen): Jeg skal ganske kort udtale mig om det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 4de Valgkreds (Rode) berørte. Sagen har været Genstand for Andragende til Landbrugsministeriet, der afslog Andragendet. De skadelidte henvendte sig saa til Rigsdagen, Finansudvalget behandlede Sagen, men gjorde ingen

Indstilling, og siden har Landbrugsministeriet ikke haft med denne Sag at gøre. Men selv om saa havde været, maatte Landbrugsministeriets Stilling selvfølgelig blive den samme som sidst, vi havde med Sagen at gøre. Der er intet at gøre ved den Sag. Der er Tale om en Mand, der gaar Glip af en Fortjeneste ved, at der i Henhold til Lovgivningen træffes visse Kystsikringsforholdsregler. Manden har ikke lidt positivt, direkte Tab, han er kun gaaet Glip af en Fortjeneste, som han har haft al mulig Grund til at vente. Den Omstændighed, at Landbrugsministeriet har givet Tilladelse til en vis Arbejdsmaade, forinden Kystsikringsreglerne fastsloges, har ingen Indflydelse paa den Afgørelse, der vil være at træffe i Overensstemmelse med Kystsikringskommissionens Resolution og Ministeriets Bekendtgørelse, der støtter sig herpaa. Jeg kan ikke se, at der er noget at gøre ud over det, der er gjort. Vedkommende kan ad de Veje og paa de Maader, Lovgivningen hjemler, søge sin Ret, hvis han har nogen. Han har tænkt paa at søge sin Ret ved Domstolene og har anmodet Ministeriet om Anbefaling til fri Proces for sig; og det har Landbrugsministeriet ikke modsat sig, men han har ikke erhvervet fri Proces; om han har opgivet Sagen, inden han kom til Vejs Ende med sine Overvejelser, ved jeg ikke, men mere end, hvad der er gjort, kan Landbrugsministeriet ikke gøre. Jeg kan derfor ikke modtage Sagen til Undersøgelse, da en saadan Undersøgelse paa Forhaand vil være resultatløs.

Det samme kunde jeg sige med Hensyn til Andragendet under Nr. 62, for saa vidt en Undersøgelse af Sagens Realitet angaar, thi der er intet at undersøge; Sagen er klar, desværre for de paagældende alt for klar. Den ærede Ordfører (Kr. Jensen) gjorde omhyggelig Rede for hele Forholdet, og jeg behøver intet at tilføje. Jeg skal blot sige, at jeg er ganske enig i den ærede Ordførers Slutningsbemærkning, at det, der kan være at gøre, er ikke at undersøge Sagen, men man har nu en Gang den Formel for et Andragendes Henvisning til Ministeren fra Tinget, og vi skulle ikke hænge os i Ord. Der er, som sagt, intet at undersøge, men der er det at prøve, om det er muligt at foranledige en privatretlig Overenskomst mellem dem, der ved deres egen Uagtsomhed ere komne til at svare for meget, og de andre, der ere komne til at svare for lidt. Er det muligt, ere Menneskene derovre saa gode, som vi alle sammen burde være, at erkende, at den Byrde, der retteligt burde paahvile dem, og som